

Man maa ikke tro, at det er Noget, som jeg staaer her alene for at rose. Hvis Menneskene vare saa gode, som de burde være, vilde det vist ikke gaa saaledes, men vi maa vistnok gaa ud fra den Erfaring, som vi alle Dage have haft derom, og det er paa den anden Side dog maaske ogsaa tilgiveligt, naar en bevilgende Myndighed ved Meddelelsen af Bevillingerne tager noget Hensyn til, om den Regjering, der æfter Bevillingerne, nyder dens Tillid eller ikke. Der kan komme og der vil sikkert komme nye og maaske stærkere Konflikter baade med Regjeringen og med det andet Thing, hvilket Sidste turde være det Allerfarligste; der kan komme nye Oplysninger og nye Balg med al den Lidenskab og usunde Ophidselse, som er uadskillelig derfra, og under alt det nærme vi os stærkt den 1ste April. Der er fra flere Sider talt noget let om en foreløbig Finantslov, men hvis den kommer, da kommer ganske sikkert ogsaa dens uadskillelige Ledfager, en Rigsretsanklage, og Tilstanden skal ikke derved blive hyggeligere. Hvis vi nu vandt Noget ved saaledes at tilbringe Tiden her med Stridigheder og uden Resultater, kunde man endda finde sig deri, men jeg kan ikke se, at vi derved vinde Noget; jeg synes tværtimod, at vi tabe overordentlig Meget, thi den Gjering, som sandelig er tilstede i Samfundet, voyer under alt dette, og den Røst, som er begyndt at fremkomme mellem forskellige Dele af Befolkningen, vil blive større. Det er vel dog derfor naturligt, og tilgiveligt, at alvorlige og fædrelandsfjærlige Mænd opfaste det Spørgsmaal, om det skal blive ved at gaa paa den Maade med Kamp paa Kniven, eller om der ikke skulde være en Mulighed for netop nu, inden Knuden bliver strammet endnu haardere, at komme ud af dette Uføre og over til mere normale Forhold, at berolige Sindene og faae Statsmaskineriet sat i Gang igjen. Det er et saadant Forsøg, jeg her tillader mig at gjøre, og som jeg her tillader mig at handle paa eget Ansvar, saaledes handler jeg ogsaa af egen Drift og selvsølgelig ogsaa uden at gaa nogen Andens Grunde. Det er forekommet mig, at naar Flertallet vilde lade Finantsloven gaa i Fred og Ro over til 2den Behandling og derved vel ikke i Ord, men i Gjerning træde tilbage fra den ligefremme Udsørelse af den tidligere omtalte Uidentifikationsbeslutning, og naar det fremdeles kunde slutte sig til en Adresse som den foreliggende, der kun gaar ud paa at gjøre Brug af Folkethingets utvivlsomme Ret til at henvende sig til Kongen med en Udtalelse af sine Ønsker, da var den Situation, under hvilken det var Ministeriet umuligt paa Grund af sin Pligtsfølelse at vige, saa væsentlig forandret, at Regjeringen maatte med Ure, om jeg tør tillade mig at bruge dette Udtryk, kunne træde tilbage, og det fornødne Personskifte — større eller mindre — saaledes foregaa. Den første af disse Forudsætninger er, som vi Alle vide, gaaet i Opfyldelse,

og den anden, haaber jeg, vil gaa i Opfyldelse. Jeg kan tænke mig, at der er ærede Medlemmer, som ville sige, at det Offer, der herefter skulde kræves af Flertallet, ikke er stort nok, og de ærede Medlemmer ville gjøre gjældende, at hvis Flertallet høitidelig vilde erklære, at det havde forløbet sig ved at tale om den parlamentariske Styrelse, at det havde været umedgjørligt, at det nu lovede Bod og Bebring osv., saa var det en anden Sag. Jeg tillader mig at spørge, om nogen fornuftig Mand for Alvor kan tro, at man kan stille en Fordring af denne Natur til et Parti, der — det er en Kjendsgjerning — udgjør Flertallet i Folkethinget, det vilde jo være det Samme som at forlange et Selvmord. Der er vistnok andre ærede Medlemmer, som vilde sige, at hele dette smukke paatænkte Arrangement, lad saa være, at det kan være udgaaet af fædrelandsfjærlige Tanker, dog vilde være til flet ingen Nytte, idet Forholdet flet ikke vilde blive bedre. Saadanne ærede Medlemmer vilde nemlig gjøre gjældende, at det, Flertallet vil, er, at dets egne Mænd skulle ind i Regjeringen, og at det derfor vilde fortsætte den samme Opposition, hvis det omtalte Personskifte ikke førte til et saadant Resultat. Jeg tror nu for mit Vedkommende, at man ved en saadan Sigtelse gjør baade Flertallet og navnlig den store Del af Landbefolkningen, som støtter Flertallet, høilig Uret, men jeg siger i alt Fald: Lad saa være, en Paaftand kan man dog ikke uden videre tage for god uden Bevis; saa længe Flertallet blot retter en stærk Opposition mod et enkelt bestemt Ministerium, kan man dog ikke sige, at det vil fortrænge ethvert Ministerium, som ikke bestaar af dets egne Medlemmer. Hvis der derimod dannes en anden Kombination, som har bedre Betingelser for at tilvejebringe den manglende Samvirken, og hvis Flertallet da fortsætter den samme systematiske Opposition, kan man tale om, at der er tilvejebragt et saadant Bevis, men heller ikke før. Jeg tror, der er Noget, som hedder den offentlige Mening; den er ikke altid ganske enstydig med, hvad der staaer i de kjøbenhavnske Blade, men der er en saadan Mening til, og jeg har stor Respekt for den, naar den kommer frem med Kraft og Vælde, og jeg siger, at, hvis det gik paa den Maade, jeg her har sagt, at en saadan systematisk Opposition veblev mod en saadan tænkt ny velvilligindset Regjering, saa vilde den offentlige Mening med stor Styrke erklære sig mod en saadan Opposition og dem, der reiste den, men under en modsat Forudsætning vilde den gaa til den modsatte Side.

Jeg skal nu tillade mig med nogle Ord at omtale det Endringsforslag, der er stillet af mig i Forening med et andet æret Medlem (L. Larsen). Det ser jo næsten ud, som om der var to Adresser, og paa en Maade er der ogsaa to, men det er kun to Redaktioner; i Virkeligheden gaa de begge to ud paa det Samme. Der fandtes i det